

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน:
กรณีศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม

A Study of English Learning Achievement among High Achieving Students with
Different English Learning Experiences: A Case Study of Tenth-Grade Students of
Chulalongkorn University Demonstration School

พิสนธิ์ ศรีดุรงค์ฤทธิ์¹

Pisantanee Sridurongrit

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน และ (2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ได้แก่ (1) การเรียนภาษาอังกฤษกับครูชาวไทย และ (2) การเรียนภาษาอังกฤษกับครูเจ้าของภาษา ตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 32 คน โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า (1) นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษกับครูชาวไทย มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษคิดเป็นค่าเฉลี่ย 89.10 คะแนน ขณะที่นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษกับครูเจ้าของภาษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษคิดเป็นค่าเฉลี่ย 87.68 คะแนน และ (2) นักเรียนที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกันทั้ง 2 รูปแบบ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = .368, p = 0.695$)

คำสำคัญ: ประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษ / ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน / นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

Article Info: Received 15 September, 2015; Received in revised form 16 August, 2018; Accepted 16 September, 2019

¹ หัวหน้ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม อีเมล: pisanta@hotmail.com
Head of Foreign Language, Chulalongkorn University Demonstration Secondary School Email: pisanta@hotmail.com

หมายเหตุ: งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากเงินทุนเพื่อการวิจัย กองทุนคณะกรรมการ

Abstract

The purposes of this study were to 1) survey achievement of student, who studied in different learning experiences and 2) compare achievement of students, who studied in different learning experiences. The participants were 32 tenth graders of Chulalongkorn University Demonstration School.

The research findings were as follows: 1) English mean score of students who have learning experiences with Thai teacher was 89.10 while English mean score of students who have learning experiences with native English teacher was 87.68 and 2) There were no significant differences at .05 level on English mean score ($t = .368$, $p = 0.695$) under different learning experiences.

KEYWORDS: ENGLISH LEARNING EXPERIENCE / LEARNING ACHIEVEMENT / HIGH ACHIEVING STUDENT

บทนำ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่สำคัญของโลก โดยภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ถูกใช้ในการสื่อสารอย่างกว้างขวางในหลายด้าน เช่น ด้านธุรกิจ ด้านการท่องเที่ยว ด้านการศึกษา และด้านการท่องเที่ยว ดังนั้นในหลายประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักจึงบรรจุการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษา เช่น ประเทศไทยได้มีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในหลักสูตรการศึกษาตั้งแต่ระดับประถมศึกษาไปจนถึงระดับอุดมศึกษา ซึ่งการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรการศึกษาของประเทศไทยนั้น ครูเป็นผู้มีบทบาทและมีอิทธิพลมากต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน (เหมวรรณชัยมณี, 2561)

สำหรับประเทศไทยนั้น ส่วนใหญ่จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ (English as a foreign language) หรือในฐานะภาษาที่สอง (English as a second language) เมื่อพิจารณาลักษณะของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษพบว่าสามารถแบ่งได้เป็นสามกลุ่มคือ การเรียนภาษาอังกฤษที่จัดการเรียนการสอนโดยเจ้าของภาษา (Native speaker) การเรียนภาษาอังกฤษกับครูที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (Non-native teacher) และการเรียนภาษาอังกฤษแบบผสมผู้สอนในทั้งสองลักษณะ ด้วยเหตุนี้ผู้เรียน

ชาวไทยจึงได้ประสบการณ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ต่างกันไปด้วย

ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง คือ การเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่จัดโดยครูเจ้าของภาษา (NEST-English-speaking teacher) หรือจัดโดยครูไม่ใช่เจ้าของภาษา (Non-NEST: Non-native English-speaking teacher) (Medgyes, 2001) และแบบผสมผสาน ซึ่งการจัดประสบการณ์การเรียนการสอนดังกล่าวมีความสำคัญต่อการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่แตกต่างกันอย่างยิ่ง

ข้อได้เปรียบของครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา (Non-NEST) คือ ครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาจะมีความรู้ทางด้านไวยากรณ์และสามารถอธิบายสื่อสารให้นักเรียนเข้าใจได้เพราะมีประสบการณ์ในการทำความเข้าใจกฎเกณฑ์หรือหลักการในภาษาต่าง ๆ มาก่อนเมื่อตนเองเป็นผู้เรียน นอกจากนี้ครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาสามารถสื่อสารกับผู้เรียนได้เป็นอย่างดีตั้งแต่เริ่มต้นการเรียนรู้ภาษาและสามารถให้กำลังใจนักเรียนระหว่างการเรียนรู้ภาษาได้ดีกว่าเพราะเข้าใจถึงความยากในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษามีรูปแบบการสอนแบบมีอาชีพมากกว่า มีการวางแผนการสอนที่เป็นจริง เข้มงวด รับผิดชอบต่อนักเรียนมากกว่า รักษากฎระเบียบ ครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษายังสามารถแนะนำวิธีการเรียนภาษาเพื่อให้เป็นผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จแก่นักเรียนได้เป็นอย่างดีเพราะสามารถใช้ภาษาเดียวกับผู้เรียนได้ แต่ครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษามักจะกังวลกับความถูกต้องของภาษา การใช้ไวยากรณ์มากกว่าครูเจ้าของภาษา และจะหลีกเลี่ยงการจัดการเรียนการสอนที่อาจมีเหตุการณ์ที่ไม่สามารถคาดเดา ซึ่งหมายถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนอกเหนือจากบทเรียนที่ครูสามารถเตรียมมาก่อนได้ (Medgyes, 2001)

ในขณะที่การเรียนกับครูเจ้าของภาษาก็มีข้อดีเช่นกัน คือ ครูที่เป็นเจ้าของภาษา (NEST) เป็นตัวอย่างที่ดีของผู้ใช้ภาษา (Perfect language model) มีความสามารถในการใช้ภาษา สำนวนต่าง ๆ ได้อย่างคล่องแคล่วและสามารถใช้ในการสื่อสารได้แบบทันทีทันใด มีทักษะภาษาที่ใช้ได้ดี การฟังและการพูดมีความเป็นกันเองกับนักเรียน มีความคิดใหม่ ๆ ยืดหยุ่น ไม่เป็นทางการ มีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของผู้ใช้ภาษาอังกฤษดีกว่า และไม่จำกัดขอบเขตของการสอนเฉพาะในหนังสือเรียน (Medgyes, 2001) สอดคล้องกับ Sahin (2005) ที่พบว่า นักเรียนที่มีประสบการณ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศกับครูเจ้าของภาษาจะ

มีเจตคติทางบวกต่อภาษาและส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนดีกว่านักเรียนที่ไม่มีประสบการณ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศกับครูเจ้าของภาษาเลย

โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) จัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษโดยมีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นเวลา 5 คาบ (คาบละ 50 นาที) ต่อสัปดาห์ แบ่งได้เป็นวิชาภาษาอังกฤษหลัก 3 คาบ และภาษาอังกฤษเสริมทักษะ 2 คาบ แต่เมื่อปีการศึกษา 2547 เป็นต้นมา ทางโรงเรียนมีนโยบายโครงการเรียนภาษาแบบเข้มข้นกับเจ้าของภาษา โดยนักเรียนจะมีประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษที่ต่างกัน 2 ลักษณะ กล่าวคือ ผู้ปกครองสามารถเลือกได้ว่าจะให้นักเรียนได้เรียนภาษาอังกฤษกับครูเจ้าของภาษาในโครงการเรียนภาษาอังกฤษแบบเข้ม ซึ่งครูเจ้าของภาษาที่ได้รับการคัดเลือกให้มาจัดการเรียนการสอนเป็นครูเจ้าของภาษาจากสถาบันสอนภาษาอังกฤษที่น่าเชื่อถือ โดยผู้ปกครองจะต้องเสียค่าใช้จ่ายต่อคนเพิ่มขึ้น ทั้งนี้การเข้าโครงการเรียนภาษาอังกฤษแบบเข้ม เป็นไปตามความสนใจและความพร้อมของนักเรียนและผู้ปกครอง และการเรียนภาษาอังกฤษแบบผสมผสานคือเรียนกับครูชาวไทย 4 คาบและครูเจ้าของภาษาในวิชาทักษะภาษา 1 คาบตามหลักสูตรปกติที่จัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรที่ทางโรงเรียนกำหนด และมีครูประจำวิชาชาวไทยช่วยดูแลในคาบการเรียนนั้น ๆ โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มเติม

นักเรียนกลุ่มที่ผู้วิจัยศึกษา แบ่งได้เป็น 2 กลุ่ม ตามประสบการณ์ในการเรียนภาษาที่แตกต่างกัน คือ นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นกับครูเจ้าของภาษา และนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นกับครูชาวไทย ซึ่งนักเรียนที่ผู้วิจัยสนใจจะศึกษาทั้ง 2 กลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโดยรวมระดับดีมากในวิชาภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะศึกษานักเรียนทั้ง 2 กลุ่มที่มีประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกันมีแนวโน้มที่จะประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร

ครูที่เป็นเจ้าของภาษาและครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา

Medgyes (2001) ได้ให้นิยามของครูที่เป็นเจ้าของภาษาและครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาไว้ดังนี้ ครูที่เป็นเจ้าของภาษา (NEST “Native English-speaking teacher”) หมายถึงครูที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก ส่วนครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา (Non-NEST “Non-native

English-speaking teacher”) หมายถึง ครูที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ และสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (English as a Foreign Language: EFL) รวมถึงครูที่มีนักเรียนพูดภาษาท้องถิ่นและครูที่ใช้ภาษาแม่เดียวกับนักเรียน

Bueno (2006) กล่าวถึงความเชื่อเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนของครูเจ้าของภาษาและครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา ความเชื่อโดยมิได้มีการพิสูจน์เพื่อสนับสนุนความคิดที่ว่าครูเจ้าของภาษาดีกว่าครูที่ไม่ได้เป็นเจ้าของภาษา หากมีการเปรียบเทียบควรจะเปรียบเทียบที่คุณสมบัติของครู เช่น วุฒิการศึกษา การฝึกอบรม และประสบการณ์ในการสอนที่เท่ากัน ไม่ควรจะเปรียบเทียบครูที่เป็นเจ้าของภาษาที่ขาดคุณสมบัติของครู เช่น วุฒิการศึกษา รวมถึงประสบการณ์ในการสอนกับครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาที่มีคุณสมบัติ เช่น วุฒิการศึกษา การฝึกอบรม และประสบการณ์ในการสอนมากกว่า

Arva and Medgyes (2000) ได้ทำการศึกษาโดยแบ่งครูสอนภาษาอังกฤษจำนวน 10 คน เป็นครูเจ้าของภาษาชาวอังกฤษ 5 คน ชาย 3 คน หญิง 2 คน ทั้งหมดจบปริญญาตรีทางอักษรศาสตร์หรือศึกษาศาสตร์ หรือได้รับประกาศนียบัตรทางการสอนภาษาอังกฤษ มีประสบการณ์การสอน 1-2.5 ปี และครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา 5 คน เป็นชาวฮังการีชาย 4 คน หญิง 1 คน ทั้งหมดจบปริญญาตรีทางอักษรศาสตร์หรือ มีประสบการณ์การสอน 2.5-10 ปี

ผลการศึกษาชี้ว่าครูทั้ง 2 กลุ่มมีข้อเด่นและข้อด้อยที่ต่างกันดังนี้

ครูที่เป็นเจ้าของภาษา มีความรู้ในตัวภาษาดีกว่า สามารถใช้สำนวนต่าง ๆ ในการสื่อสารได้แบบทันทีทันใด ทักษะภาษาที่ใช้ได้ดี คือ การฟังและการพูด มีความเป็นกันเองกับนักเรียน มีความคิดใหม่ ๆ ยืดหยุ่น ไม่เป็นทางการ มีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมของผู้ใช้ภาษาอังกฤษดีกว่า ไม่จำกัดขอบเขตของการสอนด้วยหนังสือเรียน สอนนักเรียนแบบสบาย ๆ ไม่บังคับ ไม่เน้นการปฏิบัติหน้าที่ประจำที่ครูต้องทำในชั้นเรียน เช่น การนับจำนวนนักเรียน ไม่ให้ความสำคัญกับการดูแลเรื่องพฤติกรรมในการเรียน การให้การบ้าน และการให้คะแนน

ครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษามีความรู้ทางด้านไวยากรณ์และสามารถอธิบายให้นักเรียนเข้าใจได้ เพราะมีประสบการณ์ในการทำความเข้าใจกฎเกณฑ์หรือหลักการในภาษาต่าง ๆ มาก่อนเมื่อตนเองเป็นผู้เรียน ครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาสามารถสื่อสารกับผู้เรียนได้ตั้งแต่ระดับเริ่มต้นในการเรียนภาษา ให้กำลังใจนักเรียนได้ดีกว่าในระหว่างการเรียนรู้ภาษา เพราะเข้าใจ

ถึงความยากลำบากในการรับภาษาใหม่ทีนอกเหนือไปจากภาษาแม่ มีพฤติกรรมการสอนแบบมืออาชีพมากกว่า รับผิดชอบนักเรียนมากกว่า ตลอดจนรักษากฎระเบียบ และรับผิดชอบต่อการวัดผล โดย Sahin (2005) พบว่า นักเรียนที่มีประสบการณ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศกับครูเจ้าของภาษาจะมีเจตคติทางบวกต่อภาษาและส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนดีกว่านักเรียนที่ไม่มีประสบการณ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศกับครูเจ้าของภาษาเลย เมื่อนักเรียนมีเจตคติเชิงบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศก็จะเกิดแรงจูงใจในการเรียน ซึ่งจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของนักเรียนเหล่านี้ให้ดีขึ้นไปด้วย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พิมพันธ์ เดชะคุปต์ และ พเยาว์ ยินดีสุข (2548) ให้นิยามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึงขนาดของความสำเร็จที่ได้จากกระบวนการเรียนการสอน สอดคล้องกับ ศิริชัย กาญจนวาสี (2555) ให้คำนิยามของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า เป็นการเรียนรู้ตามแผนที่กำหนดไว้ล่วงหน้า อันเกิดจากกระบวนการเรียนการสอนในช่วงระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง

สำหรับการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษในการศึกษาครั้งนี้วัดจากแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจำนวน 50 ข้อ คะแนนเต็ม 100 คะแนน โดยแบ่งเป็นแบบเติมคำศัพท์ 10 ข้อ, แบบเลือกตอบหลายตัวเลือกเกี่ยวกับไวยากรณ์และสำนวน 30 ข้อ และแบบเขียนตอบ 10 ข้อ แต่ละข้อมีคะแนน 2 คะแนน

การจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนสาธิตจุฬาฯ ฝ่ายมัธยม

เดิมโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม) มีการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษโดยมีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นเวลา 5 คาบ (คาบละ 50 นาที) ต่อสัปดาห์ แบ่งได้เป็นวิชาภาษาอังกฤษหลัก 3 คาบ และภาษาอังกฤษเสริมทักษะ 2 คาบ แต่เมื่อปีการศึกษา 2547 เป็นต้นมา ทางโรงเรียนมีนโยบายโครงการเรียนภาษาแบบเข้มข้นกับครูเจ้าของภาษา โดยนักเรียนจะมีประสบการณ์ในการเรียนภาษาอังกฤษที่ต่างกัน 2 ลักษณะ ได้แก่ 1) การเรียนภาษาอังกฤษแบบผสมผสานคือเรียนกับครูชาวไทย 4 คาบและครูเจ้าของภาษาในวิชาทักษะภาษา 1 คาบตามหลักสูตรปกติและ 2) โครงการเรียนภาษาอังกฤษแบบ

เข้มที่นักเรียนจะได้เรียนภาษาอังกฤษกับครูเจ้าของภาษาทั้งหมด 5 คาบต่อสัปดาห์ ทั้งนี้ การเข้าโครงการเรียนภาษาอังกฤษแบบเข้มเป็นไปโดยความสมัครใจและความพร้อมของผู้ปกครองและนักเรียน

วัตถุประสงค์

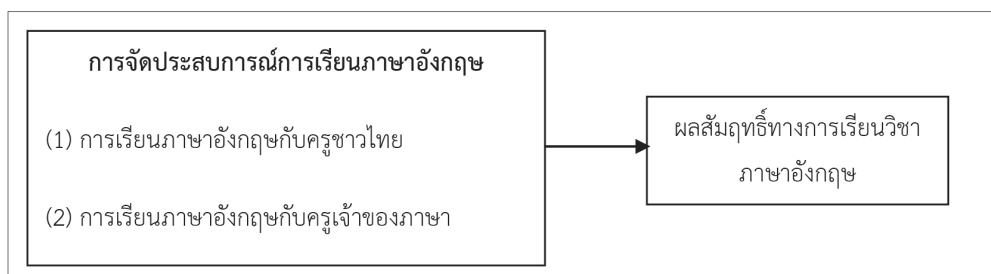
1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงที่ได้รับประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัย

นักเรียนที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษที่ต่างกันน่าจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

กรอบแนวคิดการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ คือ การจัดประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ได้จำแนกประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษออกเป็น 2 รูปแบบ คือ
 - (1) การเรียนภาษาอังกฤษกับครูชาวไทย
 - (2) การเรียนภาษาอังกฤษกับครูเจ้าของภาษา
2. ตัวแปรตาม คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ภาพ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีการวิจัย

ตัวอย่างและประชากร

ประชากรในงานวิจัยนี้ คือ นักเรียนชั้น ม.4 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 228 คน ที่เรียนวิชา ภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชั้น ม.4/1 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 32 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนรู้สูง โดยมีเกณฑ์ในการพิจารณาคัดเลือก นักเรียนกลุ่มนี้มาจากนักเรียนที่มีผลการเรียนในระดับดีมาก (4) ในวิชาภาษาอังกฤษและทุกวิชา ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยนักเรียนทั้ง 32 คน มีความสนใจและเลือกเรียนอย่างอิสระ เพียงรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง ตามความสมัครใจของผู้ปกครองและนักเรียน เนื่องจากการสอน แต่ละรูปแบบมีค่าใช้จ่ายแตกต่างกัน โดยการจัดการเรียนการสอนนั้นจำแนกออกเป็น 2 กลุ่ม คือ (1) กลุ่มที่เรียนภาษาอังกฤษกับครูชาวไทย มีนักเรียน 19 คน เป็นชาย 3 คน และหญิง 16 คน และ (2) กลุ่มที่เรียนภาษาอังกฤษกับครูเจ้าของภาษา มีนักเรียน 13 คน เป็นชาย 4 คน และหญิง 9 คน

การออกแบบการวิจัย

แบบการวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบ Pre-experiment design ที่ไม่มีการสุ่ม ตัวอย่างและไม่มีการวัดก่อนการให้สิ่งทดลอง (Pre-test) มีเพียงการวัดหลังการให้สิ่งทดลอง (Post-test) โดยมีแผนการวิจัยดังภาพ 2

X1	○
X2	○

ภาพ 2 แบบการวิจัยเชิงทดลองของการวิจัยในครั้งนี้

X1 หมายถึง การได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับครูชาวไทย

X2 หมายถึง การได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับครูเจ้าของภาษา

○ หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังการได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

เครื่องมือการวิจัย

1. เครื่องมือในการวิจัยในครั้งนี้สร้างขึ้นสำหรับวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแบบต่าง ๆ โดยมีรายละเอียดของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังตาราง 1

ตาราง 1 ชนิดของข้อสอบและเกณฑ์การให้คะแนนของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

รูปแบบข้อสอบ	จำนวน (ข้อ)	เกณฑ์การให้คะแนน	รวม (คะแนน)
1. เต็มคำศัพท์ (Short answer)	10		20
2. แบบเลือกตอบหลายตัวเลือกเกี่ยวกับ ไวยากรณ์และสำนวน	30	ตอบถูกได้ข้อละ 2 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน	60
3. เขียนตอบ (Rewrite)	10		20
รวม			100

2. การตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.1 คุณภาพของเครื่องมือด้านความตรง ผลการตรวจสอบพบว่า ข้อสอบในแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งหมด 50 ข้อ มีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.33-1.00 โดยการประเมินความสอดคล้องของข้อคำถามและวัตถุประสงค์ของแบบวัดฯ ได้รับความอนุเคราะห์ในการประเมินเครื่องมือจากผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ที่มีผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา 2 ท่านและการวัดและการประเมิน 1 ท่าน

2.2 คุณภาพของเครื่องมือด้านความเที่ยง (Reliability) ผลการตรวจสอบพบว่า แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งหมด 50 ข้อ มีค่าความเที่ยง 0.783 โดยการวิเคราะห์จากค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค

2.3 คุณภาพของข้อสอบรายข้อในภาพรวมพบว่าข้อสอบมีค่าความยาก (p) ผ่านเกณฑ์โดยมีค่า ตั้งแต่ 0.2-0.8 และค่าอำนาจจำแนก (r) ผ่านเกณฑ์โดยมีค่าตั้งแต่ 0.1 ขึ้นไป

ขั้นตอนการวิจัย

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าทั้งหนังสือ เอกสาร วารสาร บทความ งานวิจัยและวิทยานิพนธ์ เพื่อศึกษาข้อมูลเบื้องต้นในการทำวิจัยในเรื่อง

ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้ คือ ประสบการณ์ในการเรียนภาษากับครูชาวไทยและเจ้าของภาษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2. คัดเลือกนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนรู้สูงโดยมีผลการเรียนในระดับดีมาก (4) ในรายวิชาภาษาอังกฤษและทุกวิชาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้จำนวนทั้งสิ้น 32 คน ซึ่งได้รับการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกัน 2 รูปแบบตามความสมัครใจของตนเองและผู้ปกครอง คือ (1) การเรียนภาษาอังกฤษกับครูชาวไทยจำนวน 19 คน และ (2) การเรียนภาษาอังกฤษกับครูเจ้าของภาษา 13 คน

3. ดำเนินการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการสอนที่ได้กำหนดไว้ดังตาราง 3

ตาราง 3 เปรียบเทียบจำนวนชั่วโมงของการเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน

ประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษ	จำนวน (ชั่วโมง)/สัปดาห์		รวม (ชั่วโมง)
	ครูชาวไทย	ครูเจ้าของภาษา	
1. การเรียนภาษาอังกฤษกับครูชาวไทย	4	1	5
2. การเรียนภาษาอังกฤษกับครูเจ้าของภาษา	-	5	5

4. วิเคราะห์ข้อมูลภายหลังจากการจัดการเรียนการสอน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การสำรวจข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ เพศ และประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สถิติพรรณนา (Descriptive statistic) ได้แก่ ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุด ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อวิเคราะห์คะแนนจากแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ผู้วิจัยใช้สถิติอ้างอิง (Inferential statistic) ได้แก่ การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวอย่าง 2 กลุ่มที่เป็นอิสระจากกัน โดยใช้สถิติ t (t -test for independent samples) ซึ่งเหมาะสำหรับการวิเคราะห์ในตัวอย่างที่มีจำนวนน้อย

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยในครั้งนี้จำแนกออกเป็น 2 ประเด็น คือ (1) ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน และ (2) ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

การวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการวิเคราะห์จากคะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษหลัก พบว่า นักเรียนมีคะแนนสอบวิชาภาษาอังกฤษหลักโดยเฉลี่ย ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 คิดเป็น 88.50 คะแนน จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน

ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน 2 รูปแบบ พบว่า นักเรียนที่ได้รับการเรียนกับครูชาวไทยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนวิชาภาษาอังกฤษหลัก คิดเป็น 89.10 คะแนน ขณะที่นักเรียนที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนกับครูเจ้าของภาษา มีค่าเฉลี่ยของคะแนนวิชาภาษาอังกฤษหลักคิดเป็น 87.68 คะแนน ดังตาราง 4

ตาราง 4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	การได้รับการจัดประสบการณ์การเรียน	จำนวน (คน)	Min	Max	Mean	SD
วิชาภาษาอังกฤษ	จากครูชาวไทย	19	78.50	97.40	89.10	4.27
	จากครูเจ้าของภาษา	13	77.00	97.90	87.68	6.40
	รวม	32	77.70	97.90	88.50	8.24

2. ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

นักเรียนที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน 2 รูปแบบ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = .368$, $p = 0.695$) ดังตาราง 5

ตาราง 5 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

การได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้	จำนวน (คน)	Mean	SD	t	p
จากครูชาวไทย	19	89.10	4.27	.368	.0695
จากครูเจ้าของภาษา	13	87.68	6.40		
รวม	32	88.50	8.24		

หมายเหตุ: $p < .05$

อภิปรายผล

นักเรียนที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับครูชาวไทยมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด คิดเป็น 89.10 คะแนน ขณะที่นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับครูเจ้าของภาษามีค่าเฉลี่ยคะแนน รองลงมา คิดเป็น 87.68 แม้ว่าผลของคะแนนจะไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแต่ก็มีแนวโน้มว่านักเรียนที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษกับครูชาวไทยมีแนวโน้มจะมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าซึ่งผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับ Maubach and Morgan (2001) ที่พบว่า ประสบการณ์ในการเรียนภาษาต่างประเทศกับเจ้าของภาษาก็มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษา ซึ่งวิธีการเรียนการสอนของครูชาวไทย เน้นไวยากรณ์ และเน้นการฝึกฝน ส่วนวิธีการสอนของครูเจ้าของภาษาจะเน้นการทำกิจกรรม นักเรียนที่เรียนกับเจ้าของภาษามีความเชื่อว่าผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษาจะไม่เน้นในเรื่อง ไวยากรณ์ ในการเรียนการสอน ขณะที่ Medgyes (2001) ได้กล่าวถึงด้านดีของครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา คือ สามารถสร้างรูปแบบของผู้เรียนที่ดีได้ สามารถสอนกลยุทธ์ในการเรียน (Language-learning strategies) ให้นักเรียนได้ดีกว่า ให้ข้อมูลเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ

ได้ดีกว่าเจ้าของภาษา หลีกเลี่ยงการเกิดปัญหาในการเรียน การสอนภาษาได้ดีกว่า มีความเห็นอกเห็นใจนักเรียนที่เรียนภาษามากกว่าครูเจ้าของภาษา เพราะตนเคยมี ประสบการณ์ ในการเรียนภาษามาก่อนและสามารถใช้ภาษาเดียวกับนักเรียนได้ ครูชาวไทยสามารถตอบ ข้อสงสัยต่าง ๆ ให้กับนักเรียนได้ดีกว่าครูเจ้าของภาษา

ผลการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับ Ling and Braine (2007) ที่พบว่า การเรียนกับครู ที่ไม่ใช่เจ้าของ ภาษา คือ ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเดียวกันสื่อสารกับครูได้ ครูที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา จะแก้ไขข้อผิดพลาดในงานที่ได้รับมอบหมาย งานที่ได้รับมอบหมายของนักเรียนที่เรียนกับครูที่ ไม่ใช่เจ้าของภาษาจะมีปริมาณ มากกว่าซึ่งจะทำให้ให้นักเรียนได้ฝึกฝน ค้นเคยกับการทำข้อสอบ และงานเหล่านั้นจะได้รับการตรวจอย่างสม่ำเสมอจากผู้สอน พร้อมแก้ไขข้อผิดพลาดเมื่อนักเรียน ทำผิด ซึ่งทำให้นักเรียนมีทักษะในการทำข้อสอบ มากกว่านักเรียนที่เรียนกับครูเจ้าของภาษา

อย่างไรก็ตามวิจัยในครั้งนี้มีข้อจำกัดเรื่องของตัวแปรแทรกซ้อนคือ ปัจจัยที่อาจส่งผล ต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ไม่ใช่เพียงแค่การได้รับการจัดประสบการณ์ในการเรียนการสอน เพราะ ช่วงเวลาในการจัดการเรียนรู้เกิดขึ้นในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 และเก็บข้อมูลผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนที่เป็นตัวแปรตามในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ด้วยข้อจำกัดของเวลา ดังนั้นอาจเป็นไปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ที่เกิดขึ้นอาจได้รับอิทธิพลมาจากการเรียนรู้เพิ่มเติมจาก ช่วงปิดเทอม ตลอดจนทัศนคติในการเรียน และปัจจัยอื่น ๆ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 ควรออกแบบหลักสูตรที่มีความเป็นเอกภาพภายในสถานศึกษาเพื่อให้นักเรียน ได้เรียนหลักสูตรเดียวกันในวิชาพื้นฐาน ส่งผลให้เกิดความเท่าเทียมกันแต่สามารถเลือก ตามความถนัดหรือความสนใจเพิ่มเติมในวิชาเสรี

1.2 ควรสนับสนุนครูชาวไทยให้สามารถพัฒนาตนเองและมีอิสระในการคิด ทดลอง รูปแบบใหม่ ๆ ในการจัดเรียนการสอน เพื่อให้เกิดนวัตกรรมใหม่ ๆ โดยไม่ต้องยึดติดกับ แบบแผนในการบริหารและระบบราชการจนเกินไป

1.3 ควรพิจารณาจ้างครูเจ้าของภาษาที่มีคุณภาพ ให้ผ่านการอบรมด้านการสอนภาษาอังกฤษให้กับชาวต่างชาติและได้รับการอบรมเกี่ยวกับบริบททางการศึกษาของประเทศที่เข้าไปสอน

1.4 ควรพิจารณาสัดส่วนจำนวนครูผู้สอนในการจัดการเรียนการสอนระหว่างครูเจ้าของภาษาและครูชาวไทยให้เหมาะสม คำนวณค่า ส่งผลให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับนักเรียนต่อไป

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรวิจัยเพิ่มเติมในกรณีของนักเรียนในแต่ละระดับเพื่อศึกษารูปแบบการเรียนรู้ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับอื่น ๆ ในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม

2.2 ควรวิจัยเพิ่มเติมในกรณีของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับกลางและต่ำเพื่อศึกษารูปแบบการเรียนและ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนและจัดรูปแบบการสอนที่แตกต่างจากกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้สูงให้เหมาะสมต่อไป

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

พิมพ์พันธ์ เตชะคุปต์ และ เพียว ยินดีสุข. (2548). *การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง*.

กรุงเทพฯ: เดอะมาสเตอร์กรุ๊ป แบนเนจเม้นท์.

เหมวรรณ ชัยมณี. (2561). การประเมินผลการเขียนภาษาอังกฤษแบบพลวัตในระดับประถมศึกษา. *วารสารครุศาสตร์*, 46(1), 236-247.

ศิริชัย กาญจนวสี. (2555). *ทฤษฎีการทดสอบแนวใหม่ (Modern test theories)* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

Arva, V., & Medgyes, P. (2000). Native and non-native teachers in the classroom. *System*, 28(3), 355–372.

- Bueno, C. (2006). Native English teacher required. *TESL-EJ*, 10(1). Retrieved from <http://tesl-ej.org/ej37/f1.html>
- Ling, C., & Braine, G. (2007). The attitudes of university students towards non-native speaker English teachers in Hong Kong. *RELC Journal*, 38(3), 257–277.
- Medgyes, P. (2001). *When the teacher is a non-native speaker* (3rd ed.). Boston, MA: Heinle & Heinle.
- Maubach, A. M., & Morgan, C. (2001). The relationship between gender and learning styles amongst a level modern languages students. *Language Learning Journal*, 23(1), 41–47.
- Sahin, I. (2005). The effect of native speaker teachers of English on the attitudes and achievement of learners. *Journal of Language and Linguistic Studies*, 1(1), 29–42.